

Yeni Komşumuz Amma da Acayip

Apartmanımız üç gündür, yılbaşı eğlence programına döndü. Çatı katına taşınmayı bir türlü beceremeyen şu garip adam yüzünden.

Evine taşıdığı şeylerse, adamdan da garip. Onlar nasıl kıyafet öyle? O kadar parlak, ponponlu, hışır fışır şeyi, Süslü Nermin Teyze bile giymez. Boyum kadar şapkaları, upuzun kabarık perukları, şapşirik suratlı heykelleri de, hiçbir anne evinde istemez. İki güne kapısının önüne koyar.

Off! Şu tatile bir çıkabilseydik, gördüklerimizin en acayibi, olsa olsa babamın kumaş pantolon mayosuyla, şişme deniz kravatı olurdu.

“Bir sigorta müdürü tatilde bile ciddi olmalı Berk!” der, su geçirmez evrak çantasıyla yüzer dururdu.

Tatilimiz için her şey tamam, babamın patronundan son bir haber gelecek ve, “Hurra!” diye bavullara koşacağız.

Acaba, denizde kurbağalama mı yüzsem, yoksa dedemin kumdan heykelini mi yapсам! Tatil planımı yazıyorum da yazıyorum.

Babam yazıma bakıp, "Aferin Berk, resmi bayağı ilerletmişsin," dedi.

İyi madem, bari dedemin bir resmini yapayım, dedim.

Annem babasına bakıp, "Aferin Berk, güzel bir kurbağa olmuş," dedi.

Dedemin vraklayarak sıçrayan kurbağa halini, aklımdan kovalamaya çalışırken kapı çaldı.

"Zırrr!"

Aaa, yoksa tatil haberi mi geldi?

Annem ve minik kardeşim Cem'le, babamın peşinden kapıya koştuk.

"Hoş geldin patro... Si... siz de kimsiniz ya?"

Kapıda, üstü başı toz içinde dört adam, itiş kakış yan yana dizilmiş. Garip komşunun eşyalarını taşıyan gürültücüler bunlar. Dördü, tek kişilik lafı bir araya getiremiyor. En öndeki, kıvrıcık olana çelme taktı.

"Yaa, ittirmesene..."

Kıvrıcık olan, şortlunun bacak arasından geçti.

"Dur, bir dur..."

Kapımızın önü oyun bahçesine dönünce babam,

“N’oluyo ki sabah sabah!” dedi.

“Abi şey... Neydi ya?.. Hah, hatırladım, kral...”

“Efendim?”

“Çatal...”

“Ne?”

“Ay, yarışma falan mı yoksa?” diye heyecanlandı annem.

“Yok abla, Kral Beşinci Henri’nin...”

“Kimin kimin?”

“Kral Beşinci Henri’nin işte... çatalı balkonunuza düşmüş de...”

“Yeni komşunuz, ‘Bir zahmet, veriverseler,’ diye haber yolladı da...”

Babam, antika çatalı bulup, Kıvırcık’a verdi. Dört şaşkın, çatalı kontrol ederken; küçük kulaklısı, Nermin Teyze’nin kapısını işaret etti.

“Şişşt sakar, Alaaddin’in Lambası’nı da buraya mı düşürdün?”

İtişe kakışa, bu sefer de Nermin Teyze’nin kapısına koştular.

Benden söylemesi, bu garip komşuyla işimiz iş!

Şişşt, Bekir Amca Konuşuyor!

“Sürpriiz, Zeynep Teyzenler geliyor,” deyip, ensemden öptü annem.

Sürprize bak! Konuşmaktan yorulup uyuyakalan Zeynep Teyze ne zamandan beri sürpriz oldu?

Bize hangi gün uğrasa, uykusu gelene kadar oğluyla kocasını anlatır. “Minik Murat’ım, minik Murat’ım...” diye uyur. Rüyasında kocasını görür; “Bekir’im, selvi boylu Bekir’im...” diye uyanır.

Murat’ı son gördüğümde, lazımlığını şapkası sanıyordu. O gün bu gündür, suratını gören yok. Gece gündüz ders çalışıyormuş da... Bir şeyler, bir şeyler işte.

Bekir Amca’ysa gece çalışır, gündüz uyur. Onu da hiç görmedik.

Zil çaldı, Zeynep Teyzeler de geldi işte.

Kapıyı açıp, karşımdaki adama, “Hoş geldin Bekir Amca,” dedim.

Zeynep Teyze bir kahkaha atıp içeri girdi.

“Ne Bekir’i ayol, çocuğumuz Murat o!”

Bu nasıl çocuk böyle! Çocuk dediği, kocaman adam. Nereden baksan, yirmi yaşındadır, askere de gitmiştir, en az iki de torunu vardır.

O, benden bir yaş küçükmüş, ama ben ondan bir metre kısayım! Onun başı avizeye değiyor; ben, tabure yoksa salonun ışığını açamıyorum.

Međer bu minik Murat’ı ballarla, vitaminlerle beslemişler. Hele bir basketbol kursuna yazılmış ki, şut atmış boyu uzamış, pas vermiş ayağı büyümüş!

Nasıl bir kurssa artık, çocukları her dakika daha da büyümüş. Ballandıra ballandıra anlatıyor Bekir Amca.

“Daha da büyüdü, daha da...”

Bence asıl önemli olan, Murat deđil de, esas Bekir Amca daha büyür mü!

Oturduğumuz koltuklarda ayağı yere değmeyen iki kişi var. Biri ben, öteki Bekir Amca. Amma da kısaymış! Kocaman ayaklarını havada sallaya sallaya oturuyor. Kafasındaki yirmi tel saçı uzatıp, bir kulağından öbürüne yapıştırmış. Simsiyah fırça gibi bıyıkları bütün suratını kaplamış. Konuştuğunda, sanki o değil de, bıyıkları konuşuyor. Daha da acayibi, ceplerinden, kollarından bir sürü kâğıt fıskırıyor.

“Maşallah, ne kadar uzunmuşsunuz!” dedi anneme. Sonra da babama bakıp el çırdtı. “Ohhooo, beyefendi dev gibi dev!” Bekir Amca konuşmuyor, sanki gıdıklıyor.

“Ha ha ha, aman efendim, öyleyizdir tabii, ha ha ha...” diye kıkırdadı bizimkiler.

Bekir Amca, cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp not aldı.

“Anne uzuun, babaa çok uzuuun...”

Sıra bana gelince durakladı.

“Berk’in boyu neden kısa, yoksa bu çocuk büyür mü?”

Babam, ayağımın saçıma, havayı karışlayıp ölçtü beni.

“Bir karıuş, iki karıuş...”

“Çocuğunuz için en önemli şey nedir, onu da bilmezsiniz şimdi siz.”

“Neymiş ki?”

“Uzun boydur Erdem Bey, uzun boy!”

Kendisi selvi boylu ya, taktı benim boyuma. Berk’in boyu aşağı, Berk’in boyu yukarı! Aslında bugüne kadarki en uzun boyum bu. Yani, kendime göre çok uzunum.

“Ayrıca, size iki çift lafım var: Berk’in yaşında bir çocuk, nasıl olur da herhangi bir kursa gitmez!”

“Gitmesi mi gerekir?” diye şaşırıldı annem.